

Kozma László

Cél

— Szeretnék valamit csinálni —
Szólt a kő —, ami én vagyok.
És így született meg a forrás,
A forrás, melyben fény ragyog.

— Szeretnék valamit csinálni —
A forrás szól —, mi én vagyok.
És virág borítja a földet,
Mint fehér szirmú csillagok.

— Szeretnék valamit csinálni —
Szólt a virág —, mi én vagyok.
S libbenő szárnyal szállt a lepke,
Mezők álmából felcsapott.

Ki olt vágyat az emberekbe,
Egyszerre cél és akarat.
Szívárvány-szárny borul szemedre,
Lelkedben virágszál fakad.

És arra törne mind e földön
Kő, virág: véle több legyen,
És emberszívet is betöltsön
Sugárzó Isten-szerelem.

Isten tenyerében

Mi fér el a térben?
Ág és csöpp levél
És az apró fészek,
Az is belefér.

És a legsűrűbbe
Marad hely elég.
Mert a madár füttye
Mégis belefért.

Agyadat és szíved
Érzés, gondolat
Úgy tölti meg, mint egy
Kristály poharat.

Hol lehet az Isten?
Roppant szeretet —
Apró tetteidben
Mégis megleled.

Csillagok az égen,
Fákon a levél —
Isten tenyerében
Minden összefér.

Gazdagság

Adtál, Uram, olyan gazdagságot,
Mit a földön még senki se látott.
Arany hitet, gyemeki bizalmat,
Hozzád fordul, senki meg nem csalhat.

Adtál, Uram, olyan lelki békét,
Benne élhet szüntelen reménység.
Szüntelenül valósággá válva
Teljesüljön be a lélek vágya.

Szomjadra hull

Akkor érted csak, ha megtaláltad,
Mily közel volt mindig is az Úr.
Az ő keze érintette vállad
S árnyékként a léptedbe simul.

Hogyha hívod, ne hidd, hogy megelőzted.
Szomjadra hull, mint perdülő esőcsepp
S elborítja kitaruló lelked
Napsugárként, vagy mint sűrű felleg.

Több az Isten

Azt mondom: ő a menedék,
Akihez futsz, ha nagy baj érne.
Csak ez a hitre nem elég,
Mert több az Isten teljessége.

Egy kéz érint, ha megfogansz,
Ahogyan hív az ember-létbe.
Körülöleli sorsodat,
Mert több az Isten teljessége.

Könnyekben csillant örömet,
Szivárványt feszít borús égre,
Ível a világok fölött,
Mert több az Isten teljessége.

Vihar zúg élet-indulót,
Ragyog csillagok televénye.
Fogannak erdei zugok,
Mert több az Isten teljessége.

Nincsen kicsiny és nincs nagyobb,
Szívedben gyullad ki a mécse.
Utadra napsugarat ont,
Mert több az Isten teljessége.

A nyugtalanság, hogy keresd
S hogy rátalálsz, a lelki béke.
Őrizd egyetlen kincsedet,
Mert több az Isten teljessége.

Ne félj!

Végítélet harsonája
Kell, hogy ébressze a lelked?
Hisz mindennap felkínálja
Egy kéz a segítő kegyelmet.

A világot vidd előre,
Ne félj, hogy majd szégyen érhet.
Ki előtted járt, vállalta
Keresztjét a megvetésnek.

Templom

Különös érv. Szíven üt a szó:
— A vallás a templomba való!
Az igazat nem vitatom soha:
Egész világ az Isten temploma!

Jól vigyázz, ha formálsz szavad
Mert templom vagy te is, te magad.
A fű, a lepke, bársonyos moha:
A teremtés az Isten temploma!

Akkor is, ha lázadsz, és tagadsz
Alkotót a szabad akarat.
Képmás, mégis önálló csoda:
Minden ember Isten temploma!

Valamit el kell mondanom

Valamit el kell mondanom:
Hogy van egy felsőbb hatalom,
Krisztus, az élő Szeretet,
Ő, aki meghalt értetek.

Valamit el kell mondanom:
Valamit, ami fáj nagyon.
Míg keresztjével lépkedett,
A gúny-röhej gáncsot vetett.

Valamit el kell mondanom:
Én Krisztusomat nem hagyom.
Hogy eggyé válhassak veled,
Mert győzelem keresztjele.

Te vagy

Mert Te vagy, Uram, minden áradásban:
Virágillatban, viharok szavában.

Brauch Magda

Téged kereslek (II.)

BEKE SÁNDOR ISTENES KÖLTÉSZETE

Beke Sándor

Bűn

Hátizsákot hordozok,
Uram...
Hátamon hordom
nap mint nap
és viszem magammal,
bárhová megyek.
A súlyt.
A terhet.
A koloncot.
Ólomkatona vagyok már.
Szinte mozdulatlan ember.
Segíts,
Uram,
mert roppantul nehéz a súly:
miatta
omlik össze
emberségemben valami,
meglazultak bennem
a lélek kötései.
Ezt a terhet hoztam,
segíts levenni vállamról,
Uram,
és bocsásd meg bűneimet,
roppantul nehéz a hátizsák,
a képmutatás,
az átkozódás,
s a sok hazugság;
